

เต๋า ทะเล

ของ เออเนสท์ เฮมมิงเวย์

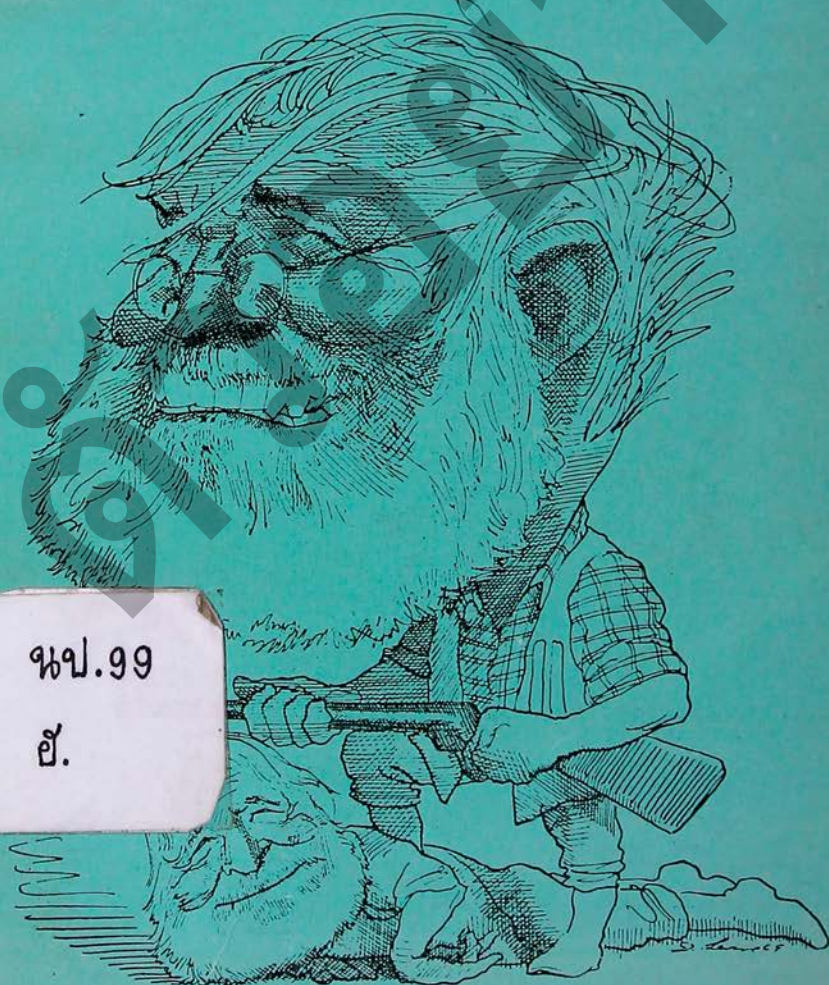
แปลจากเรื่อง

THE
OLD MAN
AND
THE SEA

๑๗๗.๙๙

๕.

เฒ่าทะเล

The old man and the Sea

เลขเรียกหนังสือ.....	นช. 99
เลขทะเบียน.....	๕.....
วันที่.....	16 ส.ค. 43

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

จัดพิมพ์จำหน่าย

แผ่นทะเล

เฮ้มิงเวย์ ประพันธ์

สายธาร แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ๒๕๑๗

๕

นายสุพล เตชะธาดา

แห่งสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๓๐ เวียงนครเขษม กรุงเทพมหานคร

โทรศัพท์ ๒๑๗๒๕๘

เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย

๕

พิมพ์

โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล

เลขที่ ๑๑๐/๖๖-๖๘

ถนนพระราม ๖ (เจริญผลตัดใหม่) กรุงเทพมหานคร

โทร. ๘๑๘๑๕๗-๘๑๓๗๗๐

นายพินิจ พิษวลิชย์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๗

ราคา ๘ บาท

ประวัติผู้ประพันธ์

เอิร์นเนสต์ มิลเลอร์ เฮย์มิงเวย์ เกิดเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๙๙ ณ โอ๊ค ปาร์ค ซึ่งเป็นแถบชานเมืองที่ชนหน้าชนตาของนครชิคาโก อันเป็นที่ซึ่งบิดาของเขา ผู้เป็นนัก กีฬาที่เก่งกาจ ประกอบอาชีพเป็นนายแพทย์อยู่ เขาเป็น บุตรคนที่สองใน บรรดา บุตรหกคน ของตระกูลครอบครัวของเขาใช้วันหยุดพักผ่อนอยู่แถว ๆ ริมทะเลสาบ เพื่อล่าสัตว์ ในมิชิแกน ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับอาณา นิคมของชนชาติอินเดียนแดง แม้ว่าเขาจะมีความมุ่งมั่น และประสบความสำเร็จในด้านการศึกษาก็ตาม แต่ถึงกระนั้น เอิร์นเนสต์ ก็ยังหลบหนีออกจากบ้านถึง สองครั้ง ก่อนที่จะเข้าร่วมอยู่ใน แคนซัส ซิตี้ สตาร์ ในฐานะผู้สื่อข่าว ในปี ค.ศ. ๑๙๑๗ ในปีต่อมาเขา อาสาสมัครเป็นพนักงานขับรถพยาบาลออกแนวหน้าทาง

ด้านประเทศอิตาลี และได้รับบาดเจ็บสาหัส เมื่อกลับไป
ไปยัง สหรัฐ อเมริกาเขาก็เริ่มเขียนบทความลงตีพิมพ์ใน
นิตยสาร โทรอนโต้ สตาร์ วิคตี ในปี ๑๙๑๙ และต่อมา
ในปี ค.ศ. ๑๙๒๑ เขาก็เข้าสู่ชีวิตสมรส ในปีเดียวกัน
นั้นเองเขาเดินทางไปยังยุโรป ในฐานะผู้สังเกตการณ์
รวบรวมส่งข่าวสารให้แก่หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ เขาได้เข้า
ร่วมประชุมครั้งสำคัญ ๆ หลายครั้ง ณ ประเทศฝรั่งเศส
เขาได้พบปะสังสรรค์กับ เกอทรูด สไตน์ ซึ่งต่อมาภายหลัง
ได้เกิดทะเลาะเบาะแว้งกันขึ้น และได้พบกับเอิร์สตรา
ปาวนด์ และ เจมส์ จ้อยซ์ เขาเข้าไปสังเกตการณ์เพื่อ
ส่งข่าวสารในสงคราม กรีก เติรกี ในปี ค.ศ. ๑๙๒๒
นวนิยายสามเรื่องและกวีรวมสิบบท ได้รับการจัดพิมพ์
ขึ้นในมหานครปารีส เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๒๓ หลังจากนั้น
เขาใช้ชีวิตโดยการเป็นนักสู้วัว กีฬาล่าสัตว์ และ การ
ตกปลาในท้องทะเลลึก เขาไปประเทศสเปนในระหว่าง
สงครามกลางเมือง ชีวิตในระยะหลัง ๆ ของเขา อยู่
ในคิวบา และเขาถึงแก่กรรมเมื่อเดือนกรกฎาคม ปี
ค.ศ. ๑๙๖๑

เขาเริ่มก่อร่างสร้างตัวโดยการเป็นนักข่าว เขาจึง
เอาใจและมีวิธีการเขียนหนังสือในลักษณะของ อเมริกััน
สไตน์ ที่ค่อนข้างจะแปลกแหวกแนวผิดกับคนอื่น ๆ
ซึ่งหนังสือของเขาเป็นที่กล่าวขวัญ ถึงกันอยู่ เสมอตลอด
ชั่วชีวิตของเขา แต่เท่าที่ จอห์น เวนน์ ได้เขียนไว้หลัง
จากที่เขาได้สิ้นชีวิตไปแล้วก็คือ “แม้ว่าจะมีนักเขียน
หลายต่อหลายคนพยายามที่จะเลียนแบบการเขียนหนังสือ
ของเขา แต่ก็ไม่มี “กลุ่มนักเขียนเหมือนเฮมิงเวย์” เกิด
ขึ้น เนื่องจากมาตรฐานที่เขาได้วางเอาไว้ นั้นเป็นสิ่งที่
จริงจังมากเหลือเกิน

หนังสือเรื่องอื่น ๆ ที่ดีเด่นของเฮมิงเวย์ ก็คือ
A Farewell to Arms (1929), Death in the
Afternoon (1932), For Whom the Bell Tolls (1940)
เฮมิงเวย์ ได้รับรางวัลโนเบลไพร์ซ์ สาขาวรรณคดี
ใน ปี ค.ศ. ๑๙๕๔ เขามีบุตรชายรวมสามคน.

---

๑ ถ้อยแถลง

เฒ่าทะเล เป็นบทประพันธ์ดีเด่น ประพันธ์โดย เอิร์นเนสท์ มิลเลอร์ เฮย์มิงเวย์ เป็นบทประพันธ์ซึ่ง ได้รับรางวัลโนเบลไพรัช ประจำปี ค.ศ. ๑๙๕๔ แห่ง สาขาวรรณคดียอดเยี่ยมประจำปี

เฒ่าทะเล เป็นเรื่องชีวิตของชายชรา คนหาปลา ผู้อ้างว้าง ยากจน เต็มไปด้วยความหวัง และความหลง อันรุ่งโรจน์ แม้ว่าจะมีความรัก สงสาร ต่อสิ่งที่เขาจะต้องพิชิต คือปลา แต่ก็จำต้องกระทำลงไป เพราะชีวิตที่เขาไม่สามารถจะเลือกเกิดได้ ทำให้เขาต้องกำเนิดมาเป็นคนหาปลา

การต่อสู้ครั้งนี้เป็น การต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้าย ในชีวิตของการเป็นคนหาปลาของเขา เป็นการต่อสู้ซึ่ง เต็มไปด้วยกลวิธี และไหวพริบ ทั้งฝ่ายมนุษย์ และ สัตว์ ท้ายที่สุดผลที่เขาได้รับที่เหลืออยู่ก็คือ ความทรง จำ แต่เพียงเท่านั้น เขาประสพความพ่ายแพ้และได้รับ ชัยชนะในเวลาเดียวกัน

เหล่าทะเลแสดงให้เห็นถึงชีวิตในวัยชรา ความรัก
ในธรรมชาติ ท้องทะเลสีเขียวคราม และความรักระหว่าง
เด็กน้อย มาโนลิน กับชายชรา ซานติอาโก ซึ่งลึก
ซึ้งประทับใจ ความอาทรที่ทั้งสองมีต่อกันนั้น เป็นสิ่ง
ที่ล้ำคุณค่า ยากที่จะหาสิ่งใดมาเปรียบ.

สายธาร

กรุงเทพมหานคร

๓๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๗

เขาเป็น ชายชรา ผู้ซึ่งหาปลา อยู่ ตามลำพังในเรือ
กรรเชียงลำเล็ก ในแถบทะเลกระแสน้ำอุ่น กัลฟ์สตรีม
จนถึงบัดนี้ เขาออกไปหาปลาเป็นเวลานานถึงแปดสิบสี่
วัน โดยที่ไม่ได้ปลาเลยแม้แต่สักตัว. ภายในสี่สิบวันแรก
เด็กผู้ชายคนหนึ่งได้ออกไปกับเขาด้วย. แต่หลังจากสี่สิบ
วันที่ไม่ได้ปลาเลยแม้แต่ตัวเดียว บิคารมารดาของเจ้าหนุ
ก็บอกเขาว่า ขณะนี้ชายชราตกอยู่ในสภาพที่ไม่มีโชค
อันเป็นโชคร้ายอย่างร้ายแรงแล้วอย่างแน่นอน, และเจ้า
หนุผู้นั้นก็ต้องยอมปฏิบัติตามคำสั่งของบิคารมารดาโดยไป
อยู่กับเรือลำอื่น ซึ่งจับปลาตัวใหญ่ได้ถึงสามตัวภายใน
สัปดาห์แรก. มันทำให้เจ้าหนุเศร้าเสียใจที่ได้เห็นว่าแต่
ละวัน ชายชรากลับเข้ามาพร้อมกับเรือที่ว่างเปล่า และ
มักจะลงไปช่วยชายชราอยู่เสมอโดยการช่วยยก ไม่ว่าจะ
เป็นขดเชือก หรือหลาว และฉมวก และใบเรือซึ่งพัน

อยู่รอบเสากระโดงเรือ. ไบเรือมีรอยปะด้วยถุงผ้า, ม้วน
ตัวอยู่, มันมองดูราวกับว่าเป็นธงแห่งความพ่ายแพ้
ตลอดกาล

ชายชราเป็นชายร่างเล็ก และผมมีแต่กระดูก
ที่ต้นคอเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวยุ่นลึก. บนแก้มทั้งสองของ
เขาเป็นรอยด่างเกรียมบนผิวหนังอันเกิดจากแสงอาทิตย์
อันแผดกล้าสะท้อนจากผิวน้ำทะเลในเขตตอບ່อน. รอย
ด่างพาดอยู่ทั้งสองข้างของไบหน้าของเขา และมือของเขา
มีรอยแผลเป็นยุ่นลึก เพราะการจับสายเบ็ดเมื่อจับปลา
ขนาดใหญ่ที่มีน้ำหนักมาก. แต่ไม่มีแผลเป็นที่เกิดขึ้น
ใหม่เลย. รอยแผลเป็นเหล่านั้นเก่าเหมือนกับการสึก
กร่อนในทะเลทรายซึ่งปราศจากปลา.

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับตัวเขา ล้วนแต่เก่าแก่.
นอกจากนัยน์ตาทั้งคู่ของเขา ซึ่งเป็นสีเดียวกับสีของน้ำ
ทะเล เป็นนัยน์ตาที่แจ่มใสและไม่ยอมพ่ายแพ้.

“ซานตืออากั้,” เจ้าหนูเอ่ยขึ้นในขณะที่ทั้งสองขึ้น
จากเรือซึ่งถูกลากเข้ามา เพื่อขึ้นไปบนฝั่ง. “ฉันสามารถ
ที่จะออกทะเลกับตาได้อีก. เราหาเงินได้บ้างแล้ว.”

ชายชราเคยสอนเจ้าหนูให้ตกปลา และเจ้าหนูก็รักเขา.

“อย่าเลย,” ชายชราตึง. “เจ้าอยู่กับเรือที่มีโชค, อยู่กับพวกเขาเถิด.”

“แต่ว่าตาจำได้ ถึงการ ออกเรือ ถึงแปดสิบเจ็ดวัน โดยไม่ได้ปลาเลยได้ไหม? และแล้วเราก็จับปลาตัวใหญ่ ๆ ได้ทุก ๆ วัน ตลอดเวลาสามอาทิตย์.”

“จำได้ซี,” ชายชราบอก. “ตำรู้ว่าเจ้าไม่ได้ไปจากตาเพราะจงงอนอยู่ในใจหรอก.”

“เป็นเพราะพ่อที่ทำให้ฉันต้องจากไป. ฉันเป็นเด็กและต้องเชื่อฟังพ่อ.”

“ตำ,” ชายชราบอก. “มันเป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกิน.”

“พ่อไม่มีความศรัทธามากนักหรอก.”

“ใช่,” ชายชราเห็นด้วย. “แต่เรามี. เรามีใช่ไหมล่ะ?”

“มี.” เจ้าหนูตอบ, “ที่ร้านแทแเรซฉันจะซื้อเบียร์เลี้ยงตาได้ไหม แล้วเราก็จะได้ช่วยกันขนของกลับบ้าน.”

“ได้ซี” ชายชราบอก. “ระหว่างคนหาปลาด้วยกันนี่.”

ทั้งสองนั่งลงที่ร้านแพแเรซ คนหาปลาหลายคนพากันหาเรื่องสนุกจากชายชรา และเขาก็ไม่รู้สึกโกรธเคือง คนอื่น ๆ , ในบรรดาคนหาปลาที่ชรามากกว่าเขา, มองดูเขาแล้วก็รู้สึกเศร้าใจ. แต่พวกเขา ก็ไม่ได้แสดงอะไรออกมา และพวกเขาพากันพูดคุยอย่างสุภาพถึงเรื่องของกระแสน้ำและความลึกของท้องทะเล ซึ่งพวกเขาหย่อนสายเบ็ดลงไป และพูดคุยกันถึงเรื่องอากาศที่ดีอย่างสม่ำเสมอ และสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาได้เคยพบเห็นมา. คนหาปลาซึ่งประสบความสำเร็จในวันนั้นได้พากันเข้าฝั่งแล้วและได้แล่นเรือปลามาขึ้นบก และช่วยกันยกโดยวางพาดตามความยาวของไม้กระดานสองแผ่น, มีชายสองคนเดินโซซัดโซเซอยู่ที่ปลายไม้กระดานแต่ละแผ่น, เพื่อนำไปยังโกดังปลาอันเป็นที่ซึ่งพวกเขาคอยรอน้ำแข็งที่จะมานำเอาไปยังตลาดในฮาวาน่า. พวกที่จับปลาจลามาได้ต่างก็นำเอาไปยังโรงงานปลาจลามา ซึ่งอยู่อีก ทางค้ำหน้าหนึ่งของอ่าวเล็ก ๆ อันเป็นที่ซึ่งเขาจะ แขนวน มันไว้บน

ท่อนไม้และรอกตาขอ, ตับปลาจลามถูกชำแหละออกมา, ครีบทูกัดออก และหนังก็ถูกถลกออกมา เนื้อของมัน ก็ถูกแล่ออกเป็นชิ้นบาง ๆ เพื่อนำไปใส่เกลือ.

เมื่อกระแสดลมพัดมาทางด้านทิศตะวันออก กลิ่น ลอยผ่านอ่าวมาจากทางด้านโรงงานปลาจลาม, แต่ใน วันนั้นมี แต่เพียงกลิ่นอ่อน ๆ เนื่องจาก กระแสดลมพัดหมุน ไปทางทิศเหนือ และแล้วก็จางหายไป ทำให้ที่ร้าน แทแรซ เต็มไปด้วยแสงแดดและน้ำเปลือยเปลือย.

“ซานตืออากั้,” เจ้าหนูเรียก.

“ว่ายังไง,” ชายชราถาม. เขากำลังถือแก้วของ เขาอยู่ในมือและกำลังคิดย้อนหลัง ไปถึงเมื่อหลายปีที่ผ่านมาแล้ว.

“ฉันสามารถจะออกไปจับปลาซาร์ดีนมาให้ตาในวันพรุ่งนี้ได้ไหม?”

“อย่าเลย, ไปเล่นเบสบอลเถิด. ตายังสามารถกรรเชียงเรือไหว แล้วโรเกลลิโอจะทำหน้าที่เหวี่ยงแห.”

“ฉันอยากจะไป.. ถ้าฉันไม่สามารถที่จะตกปลากับตาได้ ฉันก็อยากจะช่วยในเรื่องอื่น ๆ ”

“เจ้าซอเบียร์ให้ตากิน,” ชายชราพูด.. “เจ้าเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่งแล้ว.”

“ตอนที่ตาพาฉันลงเรือไปด้วยครั้งแรกนั้นฉันอายุกี่ขวบแล้วตา?”

“ห้าขวบ และเจ้าเกือบจะถูกฆ่าตายขณะที่ตาจับปลาเหมือนกับคนอ่อนหัด และมันเกือบจะทำให้เรือแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย. เจ้ายังจำได้หรือเปล่าล่ะ?”

“ฉันยังสามารถจำได้ถึงเสียงมันฟาดหาง เสียงกระแทก เสียงกระทบเรือหักและเสียงหวดไม้. ฉันยังสามารถจำได้ว่าตาจับฉันเหวี่ยงไปทางหัวเรืออันเป็นที่ซึ่งชดเชือกเปียก ๆ วางอยู่ และรู้สึกว้าวเรือทั้งลำสั่นสั่นและเสียงไม้ตีลงไปบนตัวของมันราวกับว่ากำลังโค่นต้นไม้ลงมา และมีกลิ่นความเลือดสด ๆ คลุ้งไปทั่ว.”

“เจ้าสามารถจำเรื่องเหล่านั้นได้จริง ๆ หรือว่าเพราะตาเป็นคนเล่าให้เจ้าฟัง?”

“ฉันจำ ทุกสิ่งทุกอย่างได้ นับตั้งแต่เราได้เริ่มออกเรือไปด้วยกันในหนแรก.”

ชายชรามองดูเจ้าหนูตัวยดดวงตาสีเหล็ก, อันเป็น

สายตากที่เต็มไปด้วยความรักและเชื่อมั่น

“ถ้าหากว่าเจ้าเป็นลูกของตา ตาก็จะพาเจ้าออกทะเลและลองเสียงดู,” เขาบอก. “แต่เจ้าเป็นลูกของพ่อและแม่ของเจ้า และเจ้าก็อยู่ในเรือลำที่มีไซค์อยู่แล้ว.”

“ฉันจะไปเอาปลาซาร์ดีนได้ไหม? ฉันรู้ว่าจะหาเหยื่อสักชิ้นได้ที่ไหนด้วยซี.”

“ตามีของตาเหลืออยู่แล้ววันนี้. ตาใส่เกลือเอาไว้ในกล่อง.”

“ให้ฉันหาเหยื่อใหม่ ๆ ให้สั้ชิ้นเถอะน่าตา.”

“ซันเดียว,” ชายชราบอก. ความหวังและความเชื่อมั่นของเขาไม่เคยจากไป, แต่ในขณะที่มันกระปรี้กระเปร่าราวกับสายลมที่กำลังพัดพริ้วอยู่.

“สองน่าตา,” เจ้าหนูต่ออรอง.

“สอง,” ชายชรายอม. “เจ้าไม่ได้ขโมยมันเอมานะ,”

“ถ้าเป็นไปได้อะ,” เจ้าหนูบอก. “แต่ว่าฉันซื้อเหยื่อพวกนี้มานะตา.”

“ขอบใจ,” ชายชราบอก. เขารู้สึกแสนจะธรรมดา

จนเกินกว่าที่จะ พิศวงเมื่อเขาได้ รับความ น้อยเนื้อต่ำใจ.
แต่เขาทราบดีว่าเขาได้รับความน้อยเนื้อต่ำใจ และเขา
ทราบว่ามันไม่เป็นสิ่งที่น่าอับอาย และมันไม่ได้ทำให้
สูญเสียความพากพวมอันแท้จริงไป.

“พรุ่งนี้จะเป็วันที่ดีวันหนึ่ง ในกระแสนคลื่นเช่น
นี้,” เขาบอก.

“ตากำลังจะออกไปในทะเลแถบไหน?” เจ้าหนุ
ถามขึ้น.

“ออกไปไกลพอที่กระแสนลมจะพัดกลับเข้าฝั่งได้,”
ตาต้องการที่จะออกทะเลก่อนที่ตะวันจะขึ้น.”

“ฉันจะพยายามที่จะให้เจ้าของเรือออกไปไกลฝั่ง,”
เจ้าหนุบอก. “ถ้าหากว่าตาเกิดตกปลาอะไรที่ตัวใหญ่
จริง ๆ ได้สักตัวหนึ่ง เราจะได้สามารถไปช่วยตาได้.”

“เขาไม่ชอบที่จะออกไปไกลจากฝั่งมากนัก.”

“ใช่,” เจ้าหนุบอก, “แต่ฉันเห็นบางสิ่งบางอย่าง
ที่เขาไม่เห็น อย่างเช่นนกตัวหนึ่งกำลังทำอะไรอยู่ และ
จะให้เขาตามปลาโลมาออกไป.”

“ตาของเขาแย่มากอย่างนั้นเชียวหรือ?”

“เขาเกือบจะมองไม่เห็นอะไรอยู่แล้ว。”

“ออกจะประหลาดอยู่,” ชายชรารำพึง. “เขาไม่เคยออกไปจับเต่า. อันเป็นสิ่งที่จะทำให้ลายสลายตาของเขา.”

“แต่ตาออกไปจับเต่าแถบฝั่งทะเลมอสกิไค่นับเป็นปี ๆ แต่นัยน์ตาของเขาก็ยังก็อยู่.”

“ตามันเป็นคนแก่ที่ออกจะประหลาดอยู่น้อย ๆ.”

“แต่ตอนนั้นตากก็แข็งแรงมาก พอที่จะจับปลาที่ใหญ่มากจริง ๆ สักตัวหนึ่งไม่ใช่หรือ?”

“ตากก็คิดอย่างนั้นแหละ. และมันมีกวิธีอยู่หลายอย่างที่เดียว.”

“เราช่วยกันขนของกลับที่พักกันเถอะ,” เจ้าหนูออกปากชวน. “ฉันจะได้เอาเหออกไปหาปลาซาร์ดีน.”

ทั้งสองหยิบคันเบ็ดขึ้นมาจากเรือ. ชายชราแบกเสากระโคงไว้บนบ่า และเจ้าหนูแบกหีบไม้ใส่สายเบ็ด, ซึ่งเป็นเชือกที่ถักเป็นเบียดแข็งสีน้ำตาลคล้ำ, หลาวและฉมวกพร้อมกับค้ำของมัน. กล่องใส่เหยื่อซึ่งอยู่ทางท้ายเรือและไม่ซึ่งใช้สำหรับตีปลาใหญ่ให้เชื่องขณะที่มันถูกจับได้และถูกนำเข้ามาอยู่ข้างลำเรือ. ไม่มีใครที่จะ

ขโมยสิ่งเหล่านี้ไป จากชายชราแต่ว่าเป็น การดีที่จะนำเอา
ใบเรือและขดสายเบ็ดที่หนักกลับไปที่พัก เพราะหยาด
น้ำค้างเป็นสิ่งที่เลวร้ายสำหรับสิ่งเหล่านี้และ, แม้ว่า
ชายชราจะแน่ใจเป็นอย่างยิ่งว่าไม่มีใครซึ่งเป็นคน แถบ
เดียวกันจะขโมยมันไปจากเขาก็ตาม, ชายชราก็ยังคง
คิดว่า หลาวและจมวกนั้นก็สิ่งส่อใจอยู่ไม่น้อยใน
การที่จะทิ้งเอาไว้ในเรือ.

ทั้งสอง พวกมันเดิน ไปตามถนนตรง ไปยังกระท้อ
ของ ชายชรา แล้วก็เดินผ่าน ประตูที่เปิดอยู่เข้าไปข้างใน.
ชายชราฟังเสากระ โดงเรือซึ่งมี ใบม้วนพันอยู่ไว้ที่ฝากระ
ต้อบ และเจ้าหนูวางกล่องและคันเบ็ดไว้ที่ข้าง ๆ เส
ากระโดงเรือ. เสากระโดงเรื่อนั้นมีความยาวเกือบจะเท่า
กับความยาวของห้องในกระท้อบ. กระท้อบสร้างด้วยใบ
ปาล์มแข็งที่มีชื่อเรียกว่า “กูอาโน” ภายในกระท้อบมี
เตียงหลังหนึ่ง, โต๊ะตัวหนึ่ง, เก้าอี้กตัวหนึ่ง, และที่มูม
หนึ่งบนพื้นอันแสนจะสกปรกซึ่งใช้เป็น ที่หุงต้มด้วยถ่าน.

บนฝากระท้อบสีน้ำตาลของปาล์มแข็งกูอาโน ทำ
ให้แบนและซ้อนกันนั้น, มีภาพสี่ของพระเยซู และภาพ

พระแม่พรหมจารีแห่งโคเมซ. ทั้งสองสิ่งนี้เป็นของที
ระลึกซึ่งเหลืออยู่ของภรรยาของเขา. ครั้งหนึ่งเคยมี
ภาพถ่ายสีจาง ๆ ของภรรยาของเขาอยู่บนข้างฝานั้น แต่
เขาได้ปลดมันเอาออกเพราะว่า เมื่อมองเห็นครั้งใดทำให้
เขารู้สึกเปล่าเปลี่ยวและว้าเหว่ ในขณะที่ภาพนั้นถูกเก็บ
เอาไว้บนหิ้งโดยวางเอาไว้ใต้เสื้อผ้าอันสะอาดของเขา.

“ตามีอะไวกินบ้างล่ะ?” เจ้าหนูนั่งถามขึ้น.

“มีข้าวสีเหลืองกับปลา. เจ้าต้องการบ้างไหมล่ะ?”

“ไม่หรรอกตา, ฉันจะไปกินที่บ้าน. ตาต้องการจะ
ให้ฉันก่อไฟให้ไหม?”

“ไม่ต้องหรรอก. ตาจะก่อเอาเองทีหลัง. หรือไม่
ก็จะกินข้าวเย็น ๆ.”

“ฉันจะเอาแหไปได้หรือเปล่า?”

“แน่นอน เจ้าเอาไปสิ.”

อันที่จริงไม่มีแหอยู่อีกแล้ว และเจ้าหนูก็จำได้ว่า
ชายชราได้ขายมันไปเสียแล้วตั้งแต่เมื่อไร. แต่ทั้งสองคน
ก็พูดตลกกันถึงเรื่องนี้อยู่ทุกวัน. ไม่มีข้าวสีเหลืองและ
ไม่มีปลา ซึ่งเจ้าหนูก็นึกเรื่องนี้ด้วยเหมือนกัน.

“เบอร์แปดสิบห้าเป็นเลขนำโชค,” ชายชราพูดต่อไป. “เจ้าต้องการมากเพียงใดที่จะได้เห็นตาแล่ปลาออกมาสักชิ้น หนึ่งจากปลาตัว โตที่มีน้ำ หนักมาก กว่าพันปอนด์.”

“ฉันจะไปเอาแหและไปทอดหาปลาซาร์ดีน. ตาจะนั่งอยู่ที่ประตูเพื่อออบแสงแดดใหม่ล่ะ?”

“ใช่. ตามีหนังสือพิมพ์ของวันวานและตาจะอ่านเรื่องเบสบอล.”

เจ้าหนูไม่ทราบเหมือนกันว่าเรื่องหนังสือพิมพ์ของเมื่อวานนี้เป็นเรื่องตลกด้วยหรือเปล่า? แต่ชายชราก็ได้หยิบเอาหนังสือพิมพ์ออกมาจากใต้เตียงนอน.

“เปอริโก้ ให้ตาที่ร้านขายของชำ,” เขาอธิบาย.

“ฉันจะกลับมาเมื่อได้ปลาซาร์ดีน. ฉันจะเก็บของฉัน และ ของตา ไว้รวม กันโดย แขน้ำ แข็งเอาไว้ และเราสามารถจะนำมาแบ่งกันได้ในตอนเช้า. เมื่อฉันกลับมา ตาก็จะสามารถบอกฉันถึงเรื่องเกี่ยวกับเบสบอลได้.”

“ทีมแยงกี้จะต้องไม่แพ้.”

“แต่ฉันออกจะกลัวทีมอินเดียน ออฟ กลีฟ-แลนดจ์.”

“โอ้หนู, ขอให้เจ้าจงเชื่อมั่นในทีมแยงกี้. ขอให้คิดถึงดิแม็กจิโอ ผู้ยิ่งใหญ่.”

“ฉันรู้สึกกลัวทั้งสองทีม ทั้งทีมไทเกอร์ ออฟ ดีทรอยต์ และทีม อินเดียน ออฟ กลีฟแลนดจ์.”

“ขอให้ระวังสักหน่อย ไม่อย่างนั้นเจ้าจะต้องกลัว แม้แต่ เดอะเรด ออฟ ซินซินเนติ และ เดอะ ไวท์ ฟ็อกซ์ ออฟ ชิคาโก.”

“ตาอ่านดูแล้ว บอกให้ฉัน รู้เมื่อฉัน กลับมาก็แล้วกัน.”

“เจ้าคิด ไหม ละว่าเรา ควรจะซื้อ หวงวด นีเบอร์ แปดสิบห้า? พรุ่งนี้เป็นวันที่แปดสิบห้า.”

“เราก็ทำอย่างนั้นได้,” เจ้าหนูบอก. “แต่ว่าเกี่ยวกับเลขแปดสิบ เจ็ดซึ่งเป็น ประวัตินับยิ่ง ใหญ่ของตาล่ะ?”

“มันจะไม่เกิดขึ้นซ้ำสองหรอก. เจ้าคิดว่าเจ้าจะหาเบอร์แปดสิบห้าได้ไหมล่ะ?”

“ฉันคงจะส่งไก่สักใบหนึ่ง.”

“ใบหนึ่ง. นั่นมันราคาสองเหรียญครึ่ง เราจะ ยืมเงินจำนวนนั้นจากใครได้ล่ะ?”

“ของกล้วย ๆ. ฉันสามารถที่จะยืมเงินสองเหรียญ ครึ่งได้ตลอดเวลา”

“ตาก็คิดว่าบางทีตาก็สามารถที่จะทำได้เหมือนกัน. แต่ว่าตาพยายามที่จะไม่ขอยืม. แรกทีเดียวเจ้าก็ขอยืม. แล้วต่อมาก็มาเจ้าก็ต้องขอร้อง.”

“พยายามทำให้ร่างกายอบอุ่นเอาไว้เถอะตา,” เจ้า หนเตือน. “ขอให้ตาจำเอาไว้ว่านั่นมันเป็นที่นอนกันยายน ี่นี้.”

“เดือนซึ่งปลาใหญ่กำลังมา,” ชายชราพึมพำ. “ใคร ๆ ก็สามารถที่จะเป็น คนหาปลา ได้ ใน เดือน พฤษภาคม.”

“ฉันจะไปจับปลาชาร์ตึนเดี่ยววันแหละ,” เจ้าหนู บอก.

เมื่อเจ้าหนูกลับมา ชายชราอนอนหลับอยู่ที่เก้าอี้ พระอาทิตย์ตกดินไปแล้ว. เจ้าหนูหยิบเอาผ้าห่มสนาม เก้า ๆ มาจากเตียงและแผ่คลุมไปบนพนักเก้าอี้ลงมาถึง

ไหล่ทั้งสองของชายชรา. ไหล่ทั้งสองข้างงุก่อนข้างพิกล, ยังงูแข็งแรงแม้ว่าจะชราแล้ว, และลำคอก็กิ่งงแข็งแรง รอยย่นที่คอก็มีไม่มากนักใน ขณะที่ชายชรานอนหลับและ ศรีษะพับไปทางข้างหน้า. เสื้อของเขา ปะแล้วปะอีก เหมือนกับใบเรือ และรอยปะหลายแห่งสีจางลงจนมอง ดูเป็นหลายสีเพราะถูกแดดเลีย. ศรีษะของชายชราแสดง ให้เห็นว่าเขาชรามากแล้ว และในขณะที่เขาหลับตาอยู่ นั้นใบหน้าของเขาดูราวกับว่าเขาไม่ชีวิตอยู่แล้ว. หนังสือ พิมพ์วาง พาดอยู่ระ หว่างเข่าทั้งสอง ของเขา และน้ำ หนัก ของแขนกดทับอยู่ที่นั่นท่ามกลางสายลมยามสายัณห์. เท้า ของเขาเปลือยเปล่า.

เจ้าหนูปล่อยเขาทิ้งไว้ ณ ที่ตรงนั้น และเมื่อเขา กลับมาอีกครั้งหนึ่งชายชราก็ยังงนอนหลับอยู่.

“คนเสียที่เถอะตา,” เจ้าหนูร้องเรียกพลางใช้มือ ข้างหนึ่งแตะที่หัวเข่าทั้งสองของชายชรา.

ชาย ชราลืมตาตื่นขึ้นและ เบินอยู่เช่น นั้นชั่ว ขณะ หนึ่ง เขาถึงได้รู้สึกตัวจากภวังค์กลับมาจากถิ่นอันแสน ไกล แล้วเขายิ้มออกมา

“เจ้าได้อะไรมาบ้างเล่า?” เขาร้องถาม.

“อาหารมือเย็น,” เจ้าหนูร้องบอก. “เรากำลังจะกินข้าวเย็นกัน.”

“ตาไม่รู้สึกหิวมากนักหรอก.”

“มากินเสียเถอะนะ, ตาหาปลาไม่ได้ถ้าไม่กิน.”

“ตามีแล้ว,” ชายชราบอกพลางลูบขมับหนึ่งส้อมพิมพ์ติดมือมาด้วยแล้วก็มีวนมัน. ต่อจากนั้นก็ลงมือพับผ้าห่ม.

“เอาผ้าห่มคลุมตัวเอาไว้ตา,” เจ้าหนูบอก.

“ตราบ ไตที่ฉันยังมีชีวิตอยู่ตาจะต้องไม่ตกปลา โดยที่ไม่ได้กินอะไร.”

“ถ้ายังงั้นก็ขอให้เจ้ามีชีวิตอยู่นาน ๆ และรู้จักรักษาตัวของตัวเองให้ดีด้วย.” ชายชราบอก. “นี่เรากำลังกินอะไรกันอยู่นี่?”

“ถั่วดำกับข้าว, กล้วยทอดแล้วก็สตูบบ้างนิดหน่อยตา.”

เจ้าหนูเอาอาหารใส่ภาชนะเหล็กสองใบมาจากบ้านแทแรช. มีด ช้อน และช้อนอย่างละสองช้อนอยู่ใน

กระเป่าของเขา แต่ละชุดมีกระดาษห่มหุ้มเอาไว้อย่างเรียบร้อย.

“ใครให้ของพวกนี้กับเจ้ากันนี่?”

“มาติน. เจ้าของร้าน.”

“ตาต้องขอบคุณเขาสักหน่อย.”

“ฉันขบใจเขาเรียบร้อยไปแล้วแหละ, “เจ้าหนูบอก. “ตาไม่ต้องไปขบใจเขาอีกหรอก.”

“ตาจะต้องให้เนื้อปลางาม ๆ กับเขาสักชิ้นหนึ่ง,” ชายชราบอก. “เขาให้อาหารอย่างนี้กับเรามากกว่าครั้งหนึ่งแล้วใช่ไหม?”

“ฉันก็คิดว่าคงจะเป็นอย่างนั้นแหละตา.”

“ถ้าอย่างนั้น ตาก็จะต้องให้เขามากกว่าปลาสักชิ้นหนึ่ง. เขาเป็นคนที่คิดถึงเราสองคนมาก.”

“เขาให้เบียร์มาด้วย ทั้งสองแน่.”

“ตาชอบเบียร์กระป๋องมากที่สุด.”

“ฉันรู้. แต่ว่านี่เป็นเบียร์ขวด, เบียร์ ฮาตุเอ้, ฉันเอาขวดสองใบกลับไปแล้ว.”

“ใจก็จริงไอ้หนู,” ชายชรากล่าว. “เราควรจะ

เต๋า ทะเล

ของ เออเนสต์ เฮมมิงเวย์

แปลจากเรื่อง

THE
OLD MAN
AND
THE SEA

เฮมมิงเวย์

เขาเป็นคนหนึ่งโนบรธานักเขียนเหล่านั้น ผู้ซึ่งเต็มไปด้วย
ความสัตย์ซื่อไม่ทอดทิ้ง ในอันที่จะผลิตเรื่องราวที่ตรงต่อ
ความจริง ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นภาพที่เต็มไปด้วยความยาก
เข็ญแห่งยุค - จากคำสฤติในการรวบรวมวัลโนเบลไพร์ซ

เต๋าทะเล เป็นนวนิยายที่ยิ่งใหญ่เรื่องสุดท้ายของเฮมมิงเวย์
เป็น เรื่อง ของชาย ชราซึ่งต่อสู้กับปลาใหญ่อยู่โดยลำพังอย่าง
โดดเดี่ยว เป็นเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับความกล้าหาญ แห่ง
ชัยชนะ และความ พ่ายแพ้ของ มนุษย์ที่มีต่อ ความ เข้มโหด
ของธรรมชาติ